Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 2ας Ιουλίου 2025 *

«Υπαλληλική υπόθεση – Υπάλληλοι – Σύνταξη αρχαιότητας – Μεταρρυθμίσεις του ΚΥΚ του 2004 και του 2014 – Μεταβατικά μέτρα σχετικά με τον τρόπο υπολογισμού των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων – Άρθρο 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ – Συμβασιούχοι υπάλληλοι οι οποίοι διορίστηκαν ως μόνιμοι υπάλληλοι – Ετήσιος συντελεστής κτήσης συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων – Ηλικία συνταξιοδότησης – Πεδίο εφαρμογής του νόμου – Ίση μεταχείριση»

Στην υπόθεση T-131/24,

CR, εκπροσωπούμενη από τον S. Orlandi, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τις A. Baeckelmans, M. Brauhoff και G. Niddam,

καθής,

υποστηριζόμενης από το

Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από τις S. Bukšek Tomac και M. Mão Cheia Carreira,

και από το

Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενο από τους M. Bauer και J. Rurarz καθώς και από την Ξ. Χαμόδρακα,

παρεμβαίνοντες,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Svenningsen, πρόεδρο, C. Mac Eochaidh (εισηγητή) και J. Laitenberger, δικαστές,

γραμματέας: L. Ramette, διοικητικός υπάλληλος,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της επ’ ακροατηρίου συζητήσεως της 14ης Ιανουαρίου 2025,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την προσφυγή που άσκησε δυνάμει του άρθρου 270 ΣΛΕΕ, η προσφεύγουσα, CR, ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως της Ευρωπαϊκής Επιτροπής της 4ης Μαΐου 2023, με την οποία καθορίστηκαν τα δικαιώματά της σε σύνταξη αρχαιότητας (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

Το νομικό πλαίσιο

2 Πριν από την 1η Μαΐου 2004, το άρθρο 77 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ) προέβλεπε, μεταξύ άλλων, ότι ο υπάλληλος που είχε συμπληρώσει τουλάχιστον δέκα έτη υπηρεσίας είχε δικαίωμα, ήδη από την ηλικία των 60 ετών, συντάξεως λόγω αρχαιότητας, ότι ο ετήσιος συντελεστής κτήσης συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων ανερχόταν, για κάθε έτος υπηρεσίας, στο 2 % του τελευταίου βασικού μισθού που αναλογούσε στον τελευταίο βαθμό στον οποίο είχε καταταγεί ο υπάλληλος για ένα τουλάχιστον έτος (στο εξής: τελευταίος βασικός μισθός) και ότι το ανώτατο ύψος της σύνταξης αρχαιότητας καθοριζόταν σε 70 % του τελευταίου αυτού βασικού μισθού. Εξάλλου, το άρθρο 39 του Καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΛΠ) παρέπεμπε στο άρθρο 77 του ΚΥΚ όσον αφορά τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα των εκτάκτων υπαλλήλων.

3 Από την 1η Μαΐου 2004, ο ΚΥΚ και το ΚΛΠ τροποποιήθηκαν με τον κανονισμό (ΕΚ, Ευρατόμ) 723/2004 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 2004 (ΕΕ 2004, L 124, σ. 1· στο εξής: μεταρρύθμιση του 2004).

4 Στο πλαίσιο της μεταρρύθμισης του 2004, ο νομοθέτης της Ευρωπαϊκής Ένωσης τροποποίησε το άρθρο 77 του ΚΥΚ, μεταξύ άλλων, αυξάνοντας την ηλικία συνταξιοδότησης στα 63 έτη και καθορίζοντας τον ετήσιο συντελεστή κτήσεως συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων στο 1,9 % του τελευταίου βασικού μισθού για κάθε έτος υπηρεσίας. Το όριο του 70 % του τελευταίου βασικού μισθού διατηρήθηκε. Η μεταρρύθμιση αυτή αφορούσε επίσης τους έκτακτους υπαλλήλους καθώς και μια νέα κατηγορία υπαλλήλων, ήτοι τους συμβασιούχους υπαλλήλους (άρθρα 39 και 109 του ΚΛΠ).

5 Από την 1η Ιανουαρίου 2014, ο ΚΥΚ και το ΚΛΠ τροποποιήθηκαν με τον κανονισμό (ΕΚ, Ευρατόμ) 1023/2013 του Συμβουλίου, της 22ας Οκτωβρίου 2013 (ΕΕ 2013, L 287, σ. 15· στο εξής: μεταρρύθμιση του 2014).

6 Στο πλαίσιο της μεταρρύθμισης του 2014, ο νομοθέτης της Ένωσης τροποποίησε εκ νέου το άρθρο 77 του ΚΥΚ, μεταξύ άλλων, αυξάνοντας την ηλικία συνταξιοδότησης στα 66 έτη και καθορίζοντας νέο ετήσιο συντελεστή κτήσης συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων στο 1,8 %. Το όριο του 70 % του τελευταίου βασικού μισθού διατηρήθηκε. Η μεταρρύθμιση αυτή αφορούσε επίσης τους έκτακτους υπαλλήλους καθώς και τους συμβασιούχους υπαλλήλους (άρθρα 39 και 109 του ΚΛΠ).

7 Κατά τον νομοθέτη της Ένωσης, οι τροποποιήσεις αυτές, οι οποίες επήλθαν με τις μεταρρυθμίσεις του 2004 και του 2014, είχαν καταστεί αναγκαίες προκειμένου να διασφαλιστεί η βραχυπρόθεσμη και μακροπρόθεσμη αναλογιστική ισορροπία του συνταξιοδοτικού συστήματος των θεσμικών οργάνων της Ένωσης (στο εξής: ΣΣΕΕ), τούτο δε λόγω των δημογραφικών αλλαγών και της μεταβαλλόμενης ηλικιακής διάρθρωσης του σχετικού πληθυσμού, οι οποίες συνεπάγονταν διαρκώς αυξανόμενα βάρη για το εν λόγω σύστημα (αιτιολογικές σκέψεις 28 και 29 του κανονισμού 723/2004· αιτιολογικές σκέψεις 14 και 15 του κανονισμού 1023/2013).

8 Επιπλέον, ενώ η μεταρρύθμιση του 2004 αποσκοπούσε, σε γενικές γραμμές, στην τήρηση της δημοσιονομικής πειθαρχίας (αιτιολογική σκέψη 10 του κανονισμού 723/2004), η μεταρρύθμιση του 2014 εντασσόταν σε μια ιδιαίτερα δυσχερή οικονομική και κοινωνική συγκυρία που οφειλόταν σε μια πρωτόγνωρη χρηματοπιστωτική κρίση, η οποία απαιτούσε, μεταξύ άλλων, βραχυπρόθεσμη, μεσοπρόθεσμη και μακροπρόθεσμη εξυγίανση των δημόσιων οικονομικών από όλες τις δημόσιες διοικήσεις (αιτιολογικές σκέψεις 11 έως 13 του κανονισμού 1023/2013).

9 Εξάλλου, κατά παρέκκλιση από τις διατάξεις του άρθρου 77 του ΚΥΚ και των άρθρων 39 και 109 του ΚΛΠ, το παράρτημα XIII του ΚΥΚ και το παράρτημα του ΚΛΠ περιλαμβάνουν μεταβατικά μέτρα υπέρ των μονίμων υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού που υπηρετούσαν πριν από την έναρξη ισχύος της μεταρρύθμισης του 2004 ή της μεταρρύθμισης του 2014.

10 Ο νομοθέτης της Ένωσης θέσπισε τις εν λόγω μεταβατικές ρυθμίσεις προκειμένου να καταστήσει δυνατή τη σταδιακή εφαρμογή των νέων κανόνων και μέτρων, τηρουμένων των κεκτημένων δικαιωμάτων και λαμβανομένων υπόψη των θεμιτών προσδοκιών του υφιστάμενου προσωπικού (αιτιολογικές σκέψεις 29 και 37 του κανονισμού 723/2004· αιτιολογικές σκέψεις 14 και 29 του κανονισμού 1023/2013).

11 Κατ' αρχάς, το άρθρο 21, πρώτο εδάφιο, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ διευκρινίζει ότι ο υπάλληλος ο οποίος εισήλθε στην υπηρεσία πριν από την 1η Μαΐου 2004 δικαιούται 2 %, και όχι 1,8 %, του τελευταίου βασικού μισθού του ανά έτος συντάξιμης υπηρεσίας. Μολονότι η τρέχουσα διατύπωσή της είναι αποτέλεσμα της μεταρρύθμισης του 2014, η εν λόγω διάταξη ανάγεται στη μεταρρύθμιση του 2004 (παράρτημα I, σημείο 102, του κανονισμού 723/2004).

12 Το άρθρο 21, δεύτερο εδάφιο, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ προβλέπει ότι υπάλληλοι που εισήλθαν στην υπηρεσία από την 1η Μαΐου 2004 έως την 31η Δεκεμβρίου 2013 δικαιούνται 1,9 %, και όχι 1,8 %, του τελευταίου βασικού μισθού τους ανά έτος συντάξιμης υπηρεσίας. Η διάταξη αυτή προστέθηκε κατά τη μεταρρύθμιση του 2014 (άρθρο 1, σημείο 73, στοιχείο στ', του κανονισμού 1023/2013).

13 Κατά το άρθρο 22, παράγραφος 1, δεύτερο έως τέταρτο εδάφιο, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ, η ηλικία συνταξιοδότησης υπαλλήλου που εισήλθε στην υπηρεσία πριν από την 1η Ιανουαρίου 2014 δεν καθορίζεται στα 66 έτη, αλλά κυμαίνεται μεταξύ 60 και 65 ετών ανάλογα με την ηλικία του εν λόγω υπαλλήλου την 1η Μαΐου 2014. Οι διατάξεις αυτές προστέθηκαν κατά τη μεταρρύθμιση του 2014 (άρθρο 1, σημείο 73, στοιχείο ζ', του κανονισμού 1023/2013).

14 Εξάλλου, ο νομοθέτης της Ένωσης διευκρίνισε ότι το παράρτημα XIII του ΚΥΚ είχε εφαρμογή, κατ' αναλογίαν, στο λοιπό προσωπικό που τελούσε εν ενεργεία στις 30 Απριλίου 2004 και ότι το άρθρο 21 και το άρθρο 22 του εν λόγω παραρτήματος, με εξαίρεση την παράγραφο 4, εφαρμόζονταν, κατ' αναλογίαν, στο λοιπό προσωπικό που τελούσε εν ενεργεία στις 31 Δεκεμβρίου 2013 (άρθρο 1, παράγραφος 1, πρώτη και δεύτερη περίοδος, του παραρτήματος του ΚΛΠ).

15 Τέλος, το άρθρο 28, παράγραφος 1, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ προβλέπει ότι έκτακτοι υπάλληλοι οι οποίοι εργάζονταν βάσει συμβάσεως την 1η Μαΐου 2004 και διορίστηκαν ως μόνιμοι υπάλληλοι μετά την ανωτέρω ημερομηνία και πριν από την 1η Ιανουαρίου 2014 δικαιούνται, κατά τη συνταξιοδότηση, αναλογιστική αναπροσαρμογή των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που απέκτησαν ως έκτακτοι υπάλληλοι· η εν λόγω αναπροσαρμογή λαμβάνει υπόψη τη μεταβολή της ηλικίας συνταξιοδότησής τους που αναφέρεται στο άρθρο 77 του ΚΥΚ. Μολονότι η τρέχουσα διατύπωσή της είναι αποτέλεσμα της μεταρρύθμισης του 2014, η εν λόγω διάταξη ανάγεται ωσαύτως στη μεταρρύθμιση του 2004 (παράρτημα I, σημείο 102, του κανονισμού 723/2004).

16 Ομοίως, το άρθρο 28, παράγραφος 2, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ ορίζει ότι έκτακτοι υπάλληλοι, συμβασιούχοι υπάλληλοι ή συμβασιούχοι υπάλληλοι επιφορτισμένοι με επικουρικά καθήκοντα οι οποίοι εργάζονταν βάσει συμβάσεως την 1η Ιανουαρίου 2014 και διορίστηκαν ως μόνιμοι υπάλληλοι μετά την ανωτέρω ημερομηνία δικαιούνται, κατά τη συνταξιοδότηση, αναλογιστική αναπροσαρμογή των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που απέκτησαν ως έκτακτοι ή συμβασιούχοι υπάλληλοι· η εν λόγω αναπροσαρμογή λαμβάνει υπόψη τη μεταβολή της ηλικίας συνταξιοδότησής τους κατά την έννοια του άρθρου 77 του ΚΥΚ εφόσον είναι ηλικίας τουλάχιστον 35 ετών την 1η Μαΐου 2014. Οι διατάξεις αυτές προστέθηκαν κατά τη μεταρρύθμιση του 2014 (άρθρο 1, σημείο 73, στοιχείο ι′, του κανονισμού 1023/2013).

17 Οι αναλογιστικές προσαρμογές για τις οποίες γίνεται λόγος στις σκέψεις 15 και 16 ανωτέρω υπολογίζονται σύμφωνα με τους συντελεστές που καθορίστηκαν στο υπ' αριθ. 268/15 πόρισμα που ενέκρινε το σώμα των προϊσταμένων διοίκησης στις 25 Φεβρουαρίου 2016 και αφορά την αναλογιστική προσαρμογή των δικαιωμάτων που αποκτήθηκαν υπό την ιδιότητα των έκτακτων ή συμβασιούχων υπαλλήλων (άρθρο 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ).

Ιστορικό της διαφοράς

18 Στις 16 Ιουνίου 2012 η προσφεύγουσα εισήλθε στην υπηρεσία της Επιτροπής ως συμβασιούχος υπάλληλος.

19 Στις 16 Αυγούστου 2015 διορίστηκε μόνιμη υπάλληλος.

20 Στις 4 Μαΐου 2023 το Γραφείο Διαχείρισης και Εκκαθάρισης των Ατομικών Δικαιωμάτων (PMO) της Επιτροπής εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση. Το PMO ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι δικαιούται σύνταξη αρχαιότητας από την 1η Ιουλίου 2023, σε ηλικία 66 ετών. Το PMO την ενημέρωσε επίσης ότι, για την περίοδο απασχόλησής της ως συμβασιούχου υπαλλήλου (από τις 16 Ιουνίου 2012 έως τις 15 Αυγούστου 2015), ο ετήσιος συντελεστής κτήσης των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων της ήταν 1,9 % και ότι, για την περίοδο απασχόλησής της ως μόνιμης υπαλλήλου (από τις 16 Αυγούστου 2015 έως τις 30 Ιουνίου 2023), ο ετήσιος συντελεστής κτήσης ήταν 1,8 %.

21 Στις 11 Μαΐου 2023 η προσφεύγουσα, στηριζόμενη στην απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 2022, Picard κατά Επιτροπής (C-366/21 P, EU:C:2022:984), και λαμβανομένου υπόψη του ότι ήταν ασφαλισμένη και είχε καταβάλει αδιαλείπτως εισφορές στο ΣΣΕΕ, ζήτησε από το PMO να επανεξετάσει την προσβαλλόμενη απόφαση, ούτως ώστε η ηλικία συνταξιοδότησής της να οριστεί στα 63 έτη και να εφαρμοστεί στην περίπτωσή της ο ετήσιος συντελεστής κτήσης 1,9 % για το σύνολο της σταδιοδρομίας της. Εξάλλου, δεδομένου ότι παρέμεινε στην υπηρεσία μέχρι

την ηλικία των 66 ετών και ότι θεωρούσε ότι η ηλικία συνταξιοδότησής της έπρεπε να είχε οριστεί στα 63 έτη, η προσφεύγουσα ζήτησε τη χορήγηση επιπρόσθετης αύξησης 2,5 % του τελευταίου βασικού μισθού της για κάθε έτος εργασίας της πέραν της ηλικίας των 63 ετών.

22 Στις 15 Μαΐου 2023 το PMO ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι, σε περίπτωση διαφωνίας με την προσβαλλόμενη απόφαση, μπορούσε να υποβάλει διοικητική ένσταση.

23 Την 1η Ιουλίου 2023 η προσφεύγουσα συνταξιοδοτήθηκε.

24 Στις 25 Ιουλίου 2023 υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως.

25 Στις 30 Νοεμβρίου 2023 η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή απέρριψε τη διοικητική ένσταση.

Αιτήματα των διαδίκων

26 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

27 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδά της καθώς και στα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή.

28 Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

29 Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή.

Σκεπτικό

30 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει δύο λόγους.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του πεδίου εφαρμογής της νομοθεσίας

31 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το PMO υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι το άρθρο 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ είχε εφαρμογή στην περίπτωσή της. Μετά την έκδοση των αποφάσεων της 15ης Δεκεμβρίου 2022, Picard κατά Επιτροπής (C-366/21 P, EU:C:2022:984), και της 14ης Δεκεμβρίου 2018, Torné κατά Επιτροπής (T-128/17,

EU:T:2018:969), τα άρθρα 21 και 22 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ, και όχι το άρθρο 28 του εν λόγω παραρτήματος, είναι εκείνα τα οποία πρέπει να εφαρμοστούν σε μια περίπτωση όπως αυτή της προσφεύγουσας. Συγκεκριμένα, η συνδυασμένη ερμηνεία των άρθρων 21, 22 και 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ και των ανωτέρω δύο αποφάσεων θα είχε ως αποτέλεσμα τον περιορισμό του πεδίου εφαρμογής του εν λόγω άρθρου 28 μόνο στους έκτακτους ή συμβασιούχους υπαλλήλους οι οποίοι διορίστηκαν ως μόνιμοι υπάλληλοι μετά την 1η Μαΐου 2004 ή μετά την 1η Ιανουαρίου 2014 και των οποίων η υπαγωγή στο ΣΣΕΕ διακόπηκε. Στο μέτρο που η προσφεύγουσα ουδέποτε έπαυσε να είναι ασφαλισμένη στο ΣΣΕΕ, δεν είναι δυνατό να εμπίπτει στο άρθρο 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ. Κατά την άποψή της, μόνον τα άρθρα 21 έως 22 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ εφαρμόζονται στην περίπτωσή της.

32 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, αμφισβητεί τα ανωτέρω επιχειρήματα.

33 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο επισημαίνει ότι ο ετήσιος συντελεστής κτήσης συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων τον οποίο έλαβε υπόψη το PMO για την περίοδο απασχόλησης της προσφεύγουσας ως συμβασιούχου υπαλλήλου, ήτοι 1,9 %, δεν προκύπτει από την εφαρμογή του άρθρου 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ, αλλά από τη συνδυασμένη εφαρμογή του άρθρου 21, δεύτερο εδάφιο, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ και του άρθρου 1, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του παραρτήματος του ΚΛΠ.

34 Αντιθέτως, το PMO εφάρμοσε τις διατάξεις του άρθρου 28, παράγραφος 2, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ, το οποίο παραπέμπει στο άρθρο 77 του ΚΥΚ, όσον αφορά την ηλικία συνταξιοδότησης της προσφεύγουσας, ήτοι τα 66 έτη, και τον ετήσιο συντελεστή κτήσης των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων της που αντιστοιχεί στην περίοδο απασχόλησής της ως μόνιμης υπαλλήλου, ήτοι 1,8 %. Εξάλλου, η προσφεύγουσα έτυχε αναλογιστικής αναπροσαρμογής των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που είχε αποκτήσει ως συμβασιούχος υπάλληλος. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με το πόρισμα αριθ. 268/15 (βλ. σκέψη 17 ανωτέρω), το PMO εφάρμοσε συντελεστή 1,152 στα εν λόγω συνταξιοδοτικά δικαιώματα. Η εφαρμογή του ως άνω συντελεστή οδήγησε σε αύξηση κατά 0,914 μονάδες του συντελεστή που ελήφθη υπόψη για τον καθορισμό των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων της. Επομένως, η αύξηση αυτή ισοδυναμεί με παράταση κατά έξι μήνες της περιόδου εργασίας που πράγματι διήνυσε η προσφεύγουσα ως συμβασιούχος υπάλληλος.

35 Η προσφεύγουσα βάλλει μόνον κατά των πτυχών της προσβαλλομένης αποφάσεως που συνοψίζονται στη σκέψη 34 ανωτέρω. Συγκεκριμένα, κατά την άποψή της, το άρθρο 21 και το άρθρο 22, παράγραφος 1, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ θα έπρεπε να διέπουν το σύνολο της σταδιοδρομίας της στην Ένωση, συμπεριλαμβανομένης της περιόδου απασχόλησής της ως μόνιμης υπαλλήλου, ενώ θα έπρεπε να της αναγνωριστεί δικαίωμα συνταξιοδότησης από την ηλικία των 63 ετών. Επομένως, το PMO μη ορθώς εφάρμοσε το άρθρο 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ στην περίπτωσή της, ενώ, επιπλέον, παρέλειψε να εφαρμόσει ως προς αυτή τις διατάξεις του άρθρου 22, παράγραφος 1, του ίδιου παραρτήματος, τούτο δε κατά παρέκκλιση από το άρθρο 77 του ΚΥΚ.

36 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 28, παράγραφος 2, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ. Συγκεκριμένα, ήταν συμβασιούχος υπάλληλος από τις 16 Ιουνίου 2012 έως τις 15 Αυγούστου 2015, διορίστηκε μόνιμη υπάλληλος στις 16 Αυγούστου 2015 και είχε συμπληρώσει το 35ό έτος της ηλικίας της την 1η Μαΐου 2014.

37 Μολονότι πληροί τις ως άνω προϋποθέσεις, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, εντούτοις, ότι το άρθρο 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ δεν έχει εφαρμογή στην περίπτωσή της, διότι ουδέποτε έπαυσε να είναι ασφαλισμένη στο ΣΣΕΕ. Συγκεκριμένα, κατά την άποψή της, το άρθρο 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ εφαρμόζεται μόνο στους έκτακτους ή συμβασιούχους υπαλλήλους οι οποίοι πληρούν τις προϋποθέσεις του άρθρου αυτού και των οποίων, επιπλέον, η υπαγωγή στο ΣΣΕΕ διακόπηκε πριν από τον διορισμό τους ως μονίμων υπαλλήλων.

38 Η εν λόγω άποψη πρέπει να απορριφθεί, δεδομένου ότι η τελευταία αυτή προϋπόθεση, ήτοι η διακοπή της υπαγωγής στο ΣΣΕΕ, δεν προκύπτει από το σαφές γράμμα του άρθρου 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ. Η αποδοχή της απόψεως της προσφεύγουσας θα είχε, επομένως, ως συνέπεια τον περιορισμό του πεδίου εφαρμογής του άρθρου 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ διά της προσθήκης μιας προϋποθέσεως η οποία δεν προβλέφθηκε από τον νομοθέτη της Ένωσης.

39 Κατά πάγια νομολογία, εφόσον η έννοια διάταξης του δικαίου της Ένωσης προκύπτει χωρίς αμφισημία από το ίδιο το γράμμα της, ο δικαστής της Ένωσης δεν μπορεί να αποκλίνει από το γράμμα αυτό (βλ. αποφάσεις της 19ης Οκτωβρίου 2023, Sad Trasporto Locale, C-186/22, EU:C:2023:795, σκέψη 22 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 29ης Ιουλίου 2024, HDI Global και MS Amlin Insurance, C-771/22 και C-45/23, EU:C:2024:644, σκέψη 56 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

40 Κατά συνέπεια, αν γινόταν δεκτό ότι η εφαρμογή μιας διάταξης του ΚΥΚ εξαρτάται από προϋπόθεση διαφορετική από εκείνη η οποία ορίζεται στην εν λόγω διάταξη, τούτο θα συνιστούσε contra legem ερμηνεία της συγκεκριμένης διατάξεως, με αποτέλεσμα μια τέτοια ερμηνεία να μην μπορεί να γίνει δεκτή (πρβλ., και κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 17ης Δεκεμβρίου 2020, De Masi και Βαρουφάκης κατά ΕΚΤ, C-342/19 P, EU:C:2020:1035, σκέψη 36, και της 8ης Νοεμβρίου 2023, ΟΑ κατά Κοινοβουλίου, T-39/22, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2023:709, σκέψη 69).

41 Το συμπέρασμα αυτό επιβάλλεται κατά μείζονα λόγο δεδομένου ότι, λαμβανομένων υπόψη των αρχών της θεσμικής ισορροπίας και της κατανομής των αρμοδιοτήτων, όπως κατοχυρώνονται στο άρθρο 13, παράγραφος 2, ΣΕΕ [πρβλ. απόφαση της 25ης Οκτωβρίου 2017, Επιτροπή κατά Συμβουλίου (CMR-15), C-687/15, EU:C:2017:803, σκέψη 40 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία], ο ενωσιακός δικαστής δεν έχει την εξουσία να παρεκκλίνει από τις διατάξεις του ΚΥΚ.

42 Τέλος, πέραν των εκτιμήσεων που διαλαμβάνονται στις σκέψεις 39 έως 41 ανωτέρω, η προσθήκη στο άρθρο 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ μιας προϋποθέσεως η οποία δεν προβλέφθηκε από τον νομοθέτη της Ένωσης προσκρούει επίσης στην πάγια νομολογία κατά την οποία οι μεταβατικές ρυθμίσεις πρέπει να ερμηνεύονται στενά λόγω του κατά παρέκκλιση χαρακτήρα τους και των δημοσιονομικών επιπτώσεών τους (πρβλ. απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2018, Torné κατά Επιτροπής, T-128/17, EU:T:2018:969, σκέψη 80 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

43 Επομένως, το ΡΜΟ δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι το άρθρο 28, παράγραφος 2, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ είχε εφαρμογή στην περίπτωση της προσφεύγουσας.

44 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από τις αποφάσεις της 15ης Δεκεμβρίου 2022, Picard κατά Επιτροπής (C-366/21 P, EU:C:2022:984), και της 14ης Δεκεμβρίου 2018, Torné κατά Επιτροπής (T-128/17, EU:T:2018:969), τις οποίες επικαλείται η προσφεύγουσα.

45 Με τις αποφάσεις της 15ης Δεκεμβρίου 2022, Picard κατά Επιτροπής (C-366/21 P, EU:C:2022:984), και της 14ης Δεκεμβρίου 2018, Torné κατά Επιτροπής (T-128/17, EU:T:2018:969), το Δικαστήριο και το Γενικό Δικαστήριο δεν αποφάνθηκαν επί του πεδίου εφαρμογής του άρθρου 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ. Από κανένα στοιχείο των ανωτέρω αποφάσεων δεν προκύπτει ότι το Δικαστήριο ή το Γενικό Δικαστήριο είχαν την πρόθεση να θέσουν υπό αμφισβήτηση τις επιλογές του νομοθέτη της Ένωσης και να τροποποιήσουν το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ επιφυλάσσοντας την εφαρμογή του αποκλειστικά στους έκτακτους ή τους συμβασιούχους υπαλλήλους των οποίων η σύμβαση ήταν σε ισχύ την 1η Μαΐου 2004 ή την 1η Ιανουαρίου 2014 και των οποίων η υπαγωγή στο ΣΣΕΕ διακόπηκε πριν από τον διορισμό τους ως μονίμων υπαλλήλων.

46 Πράγματι, με τις αποφάσεις της 15ης Δεκεμβρίου 2022, Picard κατά Επιτροπής (C-366/21 P, EU:C:2022:984), και της 14ης Δεκεμβρίου 2018, Torné κατά Επιτροπής (T-128/17, EU:T:2018:969), το Δικαστήριο και το Γενικό Δικαστήριο περιορίστηκαν στην ερμηνεία και την εφαρμογή του άρθρου 21 και του άρθρου 22, παράγραφος 1, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, παράγραφος 1, του παραρτήματος του ΚΛΠ, σε περιπτώσεις οι οποίες ενέπιπταν στο πεδίο εφαρμογής των εν λόγω άρθρων.

47 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, εξεταζόμενες μεμονωμένα και σύμφωνα με τον τίτλο του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ, οι διατάξεις του εν λόγω παραρτήματος εφαρμόζονται αποκλειστικά στους μονίμους υπαλλήλους (πρβλ. απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 2022, Picard κατά Επιτροπής, C-366/21 P, EU:C:2022:984, σκέψη 65).

48 Πρέπει να διευκρινιστεί ότι το άρθρο 21 και το άρθρο 22, με εξαίρεση την παράγραφο 4, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ εφαρμόζονται κατ’ αναλογίαν στο λοιπό προσωπικό μόνο μέσω του άρθρου 1, παράγραφος 1, του παραρτήματος του ΚΛΠ (πρβλ. απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 2022, Picard κατά Επιτροπής, C-366/21 P, EU:C:2022:984, σκέψεις 66 και 80).

49 Συγκεκριμένα, κατ’ αρχάς, όσον αφορά τους υπαλλήλους, το άρθρο 77 του ΚΥΚ, όπως τροποποιήθηκε με τη μεταρρύθμιση του 2004, προβλέπει ότι, κατ’ αρχήν, ο ετήσιος συντελεστής κτήσης συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων ανέρχεται σε 1,9 % και ότι η ηλικία συνταξιοδότησης ορίζεται στα 63 έτη. Το ίδιο άρθρο, όπως τροποποιήθηκε με τη μεταρρύθμιση του 2014, προβλέπει ότι, κατ’ αρχήν, ο ετήσιος συντελεστής κτήσης συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων ανέρχεται σε 1,8 % και ότι η ηλικία συνταξιοδότησης ορίζεται στα 66 έτη.

50 Το άρθρο 21 και το άρθρο 22, παράγραφος 1, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ, όπως τροποποιήθηκαν τόσο με τη μεταρρύθμιση του 2004 όσο και με τη μεταρρύθμιση του 2014, εισάγουν ρητώς παρέκκλιση από το ανωτέρω βασικό καθεστώς. Ωστόσο, κατά το γράμμα των ανωτέρω δύο άρθρων, το ευεργέτημα αυτού του κατά παρέκκλιση καθεστώτος περιορίζεται αποκλειστικά στους «υπαλλήλους» οι οποίοι εισήλθαν στην υπηρεσία, αντιστοίχως, «πριν» από την 1η Μαΐου 2004, όσον αφορά τη μεταρρύθμιση του 2004, ή «πριν» από την 1η Ιανουαρίου 2014, όσον αφορά τη μεταρρύθμιση του 2014.

51 Το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει επίσης ότι το άρθρο 21 και το άρθρο 22, παράγραφος 1, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ αναφέρονται μόνο στην ημερομηνία «εισόδου στην υπηρεσία», δηλαδή στην ημερομηνία αναλήψεως των καθηκόντων των υπαλλήλων, και όχι, όπως συμβαίνει με το άρθρο 28 του ίδιου παραρτήματος (βλ. σκέψεις 52 και 53 κατωτέρω), στην ημερομηνία «διορισμού» τους.

52 Εξάλλου, το άρθρο 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ θεσπίζει ειδικό καθεστώς για τα «μέλη του προσωπικού» που εργάζονταν «βάσει συμβάσεως» την 1η Μαΐου 2004 ή την 1η Ιανουαρίου 2014 και τα οποία, στη συνέχεια, «διορίστηκαν» ως μόνιμοι υπάλληλοι.

53 Επομένως, το άρθρο 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ προβλέπει δύο διακριτές και σωρευτικές προϋποθέσεις. Η πρώτη προϋπόθεση είναι η ανάληψη καθηκόντων ως μέλος του λοιπού προσωπικού, η οποία έπρεπε να έχει λάβει χώρα το αργότερο την 1η Μαΐου 2004 ή την 1η Ιανουαρίου 2014, δεδομένου ότι σε μία από τις ημερομηνίες αυτές ο εν λόγω υπάλληλος έπρεπε να εργάζεται βάσει συμβάσεως. Η δεύτερη προϋπόθεση είναι ο διορισμός του εν λόγω μέλους του λοιπού προσωπικού ως μονίμου υπαλλήλου, ο οποίος είναι κατ' ανάγκην μεταγενέστερος της ανάληψης των καθηκόντων του, δεδομένου ότι, κατά το γράμμα του άρθρου 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ, ο διορισμός αυτός πρέπει να πραγματοποιήθηκε «μετά» την 1η Μαΐου 2004 ή «μετά» την 1η Ιανουαρίου 2014.

54 Ως εκ τούτου, από τη γραμματική και συστηματική ερμηνεία του άρθρου 77 του ΚΥΚ καθώς και του άρθρου 21, του άρθρου 22, παράγραφος 1, και του άρθρου 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ προκύπτει ότι ο νομοθέτης της Ένωσης θέλησε να επιφυλάξει το ευεργέτημα του εν λόγω άρθρου 21 και του εν λόγω άρθρου 22, παράγραφος 1, εξεταζόμενων μεμονωμένα, μόνο στους μονίμους «υπαλλήλους» οι οποίοι «εισήλθαν στην υπηρεσία» υπό την ιδιότητα αυτή «πριν» από την 1η Μαΐου 2004 ή «πριν» από την 1η Ιανουαρίου 2014.

55 Αντιθέτως, οι υπάλληλοι που «διορίστηκαν» «μετά» την 1η Μαΐου 2004 ή «μετά» την 1η Ιανουαρίου 2014 υπάγονται στο άρθρο 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ εάν προηγουμένως είχαν αναλάβει καθήκοντα ως έκτακτοι ή συμβασιούχοι υπάλληλου και εάν εργάζονταν βάσει συμβάσεως την 1η Μαΐου 2004 ή την 1η Ιανουαρίου 2014.

56 Εν συνεχεία, όσον αφορά τα μέλη του λοιπού προσωπικού, ο νομοθέτης της Ένωσης επέτρεψε, μέσω του άρθρου 1, παράγραφος 1, του παραρτήματος του ΚΛΠ, την κατ' αναλογίαν εφαρμογή του άρθρου 21 και του άρθρου 22, παράγραφος 1, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ στα μέλη του λοιπού προσωπικού που «τελούν εν ενεργεία» ή παραμένουν «εν ενεργεία» στις 30 Απριλίου 2004 ή στις 31 Δεκεμβρίου 2013.

57 Εντούτοις, αυτή η κατ' αναλογίαν εφαρμογή του άρθρου 21 και του άρθρου 22, παράγραφος 1, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ αφορά μόνον, κατά το ίδιο το γράμμα του άρθρου 1, παράγραφος 1, του πρωτοκόλλου του παραρτήματος του ΚΛΠ, μέλη του λοιπού προσωπικού και όχι μονίμους υπαλλήλους (πρβλ. απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 2022, Picard κατά Επιτροπής, C-366/21 P, EU:C:2022:984, σκέψεις 66 και 80).

58 Εξάλλου, η λύση αυτή συνάδει με την ίδια την ουσία του ΚΛΠ και του παραρτήματός του, τα οποία αφορούν ρητώς και αποκλειστικώς τα μέλη του λοιπού προσωπικού. Επομένως, ένας μόνιμος υπάλληλος δεν μπορεί να διεκδικήσει το ευεργέτημα του ΚΛΠ και του παραρτήματός του.

59 Ωστόσο, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 52 ανωτέρω, ο νομοθέτης της Ένωσης θέσπισε ένα ειδικό καθεστώς, ήτοι το άρθρο 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ, για τους έκτακτους ή συμβασιούχους υπαλλήλους οι οποίοι εργάζονταν βάσει συμβάσεως την 1η Μαΐου 2004 ή την 1η Ιανουαρίου 2014 και οι οποίοι, στη συνέχεια, διορίστηκαν ως μόνιμοι υπάλληλοι.

60 Κατά συνέπεια, όσον αφορά την περίοδο απασχόλησης της προσφεύγουσας ως συμβασιούχου υπαλλήλου, εφαρμογή στην περίπτωσή της είχαν, αρχικώς, το άρθρο 77 του ΚΥΚ σε συνδυασμό με το άρθρο 109 του ΚΛΠ, όπως προέκυψαν από τη μεταρρύθμιση του 2004. Αντιθέτως, από την 1η Ιανουαρίου 2014 έως τις 15 Αυγούστου 2015, εφαρμογή στην περίπτωσή της είχαν το άρθρο 21, δεύτερο εδάφιο, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ σε συνδυασμό με το άρθρο 1, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του παραρτήματος του ΚΛΠ. Δυνάμει των εν λόγω διατάξεων, ο ετήσιος συντελεστής κτήσης συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων για την περίοδο απασχόλησής της ως συμβασιούχου υπαλλήλου ήταν 1,9 %.

61 Όσον αφορά την περίοδο απασχόλησης της προσφεύγουσας ως μόνιμης υπαλλήλου, εφαρμογή στην περίπτωσή της είχαν, από τις 16 Αυγούστου 2015, ημερομηνία διορισμού της, το άρθρο 77 του ΚΥΚ σε συνδυασμό με το άρθρο 28, παράγραφος 2, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ, όπως προέκυψαν από τη μεταρρύθμιση του 2014. Δυνάμει των εν λόγω διατάξεων, ο ετήσιος συντελεστής κτήσης συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων για την εν λόγω περίοδο είναι 1,8 % και η ηλικία συνταξιοδότησης ορίζεται στα 66 έτη. Επιπλέον, η αύξηση της ηλικίας συνταξιοδότησής της αντισταθμίζεται οικονομικά μέσω αναλογιστικής αναπροσαρμογής των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που είχε αποκτήσει ως συμβασιούχος υπάλληλος (βλ. σκέψη 34 ανωτέρω).

62 Τα ανωτέρω συμπεράσματα δεν έρχονται σε αντίθεση προς τα συμπεράσματα που συνάγονται από τις σκέψεις 76 και 80 της αποφάσεως της 15ης Δεκεμβρίου 2022, Picard κατά Επιτροπής (C-366/21 P, EU:C:2022:984). Κατ’ αρχάς, η περίπτωση της προσφεύγουσας διαφέρει από εκείνη του M. Picard. Ο τελευταίος είχε συνάψει νέα σύμβαση ως συμβασιούχος υπάλληλος, ενώ η προσφεύγουσα διορίστηκε ως μόνιμη υπάλληλος. Επιπλέον, αντιθέτως προς όσα υποστήριξε ο M. Picard, και ανεξαρτήτως του αν τα καθήκοντα της προσφεύγουσας τροποποιήθηκαν ουσιωδώς λόγω του διορισμού της, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν είχε, εν προκειμένω, ως συνέπεια να «απολέσει» αυτή το ευεργέτημα της υπαγωγής στις μεταβατικές ρυθμίσεις του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ. Πράγματι, όπως επισημαίνεται στη σκέψη 61 ανωτέρω, η περίοδος απασχόλησης της προσφεύγουσας ως μόνιμης υπαλλήλου εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ.

63 Εν συνεχεία, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το Δικαστήριο δεν έκρινε ότι η χωρίς διακοπή ασφάλιση στο ΣΣΕΕ συνιστά το μοναδικό κριτήριο για τον καθορισμό των προσώπων που δύνανται να υπαχθούν στις μεταβατικές ρυθμίσεις των άρθρων 21 και 22 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ. Πράγματι, με τη χρήση του επιρρηματικού προσδιορισμού «μεταξύ άλλων» στη σκέψη 76 της αποφάσεως της 15ης Δεκεμβρίου 2022, Picard κατά Επιτροπής (C-366/21 P, EU:C:2022:984), το Δικαστήριο επισήμανε ότι επρόκειτο απλώς για ένα κριτήριο μεταξύ άλλων κριτηρίων. Η ίδια λύση πρέπει κατ’ ανάγκην να γίνει δεκτή όσον αφορά το άρθρο 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ, επί του οποίου, ωστόσο, το Δικαστήριο δεν έχει αποφανθεί (βλ. σκέψη 45 ανωτέρω), δεδομένου ότι το άρθρο αυτό περιλαμβάνεται, μαζί με τα άρθρα 21 και 22 του ίδιου παραρτήματος, μεταξύ των μεταβατικών ρυθμίσεων.

64 Όπως προκύπτει από τις σκέψεις 54 και 55 ανωτέρω, ο διορισμός μέλους του προσωπικού ως μονίμου υπαλλήλου, μετά την 1η Μαΐου 2004 ή μετά την 1η Ιανουαρίου 2014, και το γεγονός ότι το μέλος αυτό του προσωπικού εργαζόταν βάσει συμβάσεως σε μία από τις ανωτέρω ημερομηνίες αποτελούν τα κριτήρια εφαρμογής του άρθρου 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ.

65 Επαλλήλως, το Γενικό Δικαστήριο επισημαίνει ότι το άρθρο 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ μπορεί επίσης να έχει εφαρμογή εάν η υπαγωγή μέλους του προσωπικού στο ΣΣΕΕ διεκόπη πριν από τη μεταρρύθμιση του 2004 ή πριν από τη μεταρρύθμιση του 2014, υπό την προϋπόθεση ότι το μέλος αυτό του προσωπικού εργαζόταν βάσει συμβάσεως την 1η Μαΐου 2004 ή την 1η Ιανουαρίου

2014 και ότι στη συνέχεια διορίστηκε ως μόνιμος υπάλληλος. Με άλλα λόγια, προκειμένου να διαπιστωθεί αν είναι εφαρμοστέο το άρθρο 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ, σημασία έχει μόνον να πληρούνται οι προϋποθέσεις του εν λόγω άρθρου, οι οποίες υπομνήσθηκαν στη σκέψη 53 ανωτέρω.

66 Το Γενικό Δικαστήριο υπενθυμίζει, τέλος, ότι τα συμπεράσματα που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 60 και 61 ανωτέρω αντικατοπτρίζουν τις επιλογές του νομοθέτη της Ένωσης και ότι, στο πλαίσιο των καθηκόντων που του έχουν ανατεθεί από τους συντάκτες των Συνθηκών, δεν απόκειται στον δικαστή της Ένωσης, αντιθέτως προς όσα ζητεί η προσφεύγουσα, να παρεκκλίνει από το άρθρο 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ διά της προσθήκης μιας προϋποθέσεως η οποία δεν υφίσταται επί του παρόντος (βλ. σκέψεις 37 έως 43 ανωτέρω).

67 Κατά συνέπεια, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως

68 Με τον δεύτερο λόγο, που προβάλλεται επικουρικώς, η προσφεύγουσα προβάλλει ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ, υποστηρίζοντας ότι αυτό παραβιάζει την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως.

69 Συναφώς, η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως επιτάσσει να μην αντιμετωπίζονται κατά διαφορετικό τρόπο όμοιες καταστάσεις ούτε καθ' όμοιο τρόπο διαφορετικές καταστάσεις, εκτός αν μια τέτοιου είδους αντιμετώπιση δικαιολογείται αντικειμενικά (βλ. απόφαση της 18ης Απριλίου 2024, Dumitrescu κ.λπ. κατά Επιτροπής και Δικαστηρίου, C-567/22 P έως C-570/22 P, EU:C:2024:336, σκέψη 67 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

70 Προκειμένου να κριθεί αν συντρέχει ή όχι παραβίαση της αρχής αυτής, πρέπει ιδίως να λαμβάνεται υπόψη το αντικείμενο και ο σκοπός που επιδιώκει η διάταξη η οποία προβάλλεται ότι παραβιάζει την αρχή αυτή (βλ. απόφαση της 18ης Απριλίου 2024, Dumitrescu κ.λπ. κατά Επιτροπής και Δικαστηρίου, C-567/22 P έως C-570/22 P, EU:C:2024:336, σκέψη 68 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

71 Επιπλέον, σε τομέα που εμπίπτει στην άσκηση διακριτικής ευχέρειας, όπως είναι η θέσπιση μεταβατικών κανόνων που αποσκοπούν στη διασφάλιση της δίκαιης μεταβάσεως από ένα παλαιό υπηρεσιακό καθεστώς σε ένα νέο, η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως παραβιάζεται μόνον όταν το οικείο θεσμικό όργανο προβαίνει σε διαφοροποίηση αυθαίρετη ή προδήλως ακατάλληλη σε σχέση με τον επιδιωκόμενο από την οικεία ρύθμιση σκοπό (απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2018, GQ κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-525/16, EU:T:2018:964, σκέψη 104 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία· πρβλ., επίσης, απόφαση της 18ης Απριλίου 2024, Dumitrescu κ.λπ. κατά Επιτροπής και Δικαστηρίου, C-567/22 P έως C-570/22 P, EU:C:2024:336, σκέψη 69 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

72 Επομένως, κατά τη νομολογία, το Γενικό Δικαστήριο οφείλει μόνο να εξακριβώσει ότι η διαφορετική μεταχείριση δεν είναι αυθαίρετη ή προδήλως απρόσφορη υπό το πρίσμα του επιδιωκόμενου σκοπού γενικού συμφέροντος (πρβλ. απόφαση της 25 Μαρτίου 2021, Álvarez y Bejarano κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-517/19 P και C-518/19 P, EU:C:2021:240, σκέψεις 53 και 54).

73 Αντιθέτως, λαμβανομένου υπόψη του περιορισμένου αυτού δικαστικού ελέγχου, δεν απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να ελέγξει αν ήταν εύλογο να κρίνει ο νομοθέτης της Ένωσης ότι η θεσπισθείσα διαφορετική μεταχείριση μπορεί να είναι πρόσφορη και αναγκαία για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού γενικού συμφέροντος (πρβλ. απόφαση της 14ης Ιουλίου 2022, Επιτροπή κατά VW κ.λπ., C-116/21 P έως C-118/21 P, C-138/21 P και C-139/21 P, EU:C:2022:557, σκέψη 129, και διάταξη της 22ας Δεκεμβρίου 2022, Επιτροπή κατά ΚΜ και Συμβούλιο κατά Επιτροπής, C-341/21 P και C-357/21 P, EU:C:2022:1042, σκέψη 64).

74 Υπό το πρίσμα ακριβώς της ως άνω νομολογίας, το Γενικό Δικαστήριο θα εξετάσει τα δύο σκέλη του δευτέρου λόγου ακυρώσεως.

Επί του πρώτου σκέλους του δευτέρου λόγου ακυρώσεως

75 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το άρθρο 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ παραβιάζει την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, καθόσον επιφυλάσσει διαφορετική μεταχείριση σε κατηγορίες προσώπων που βρίσκονται σε συγκρίσιμη κατάσταση. Συγκεκριμένα, απλώς και μόνον λόγω του διορισμού της ως μόνιμης υπαλλήλου και παρά το γεγονός ότι ουδέποτε έπαυσε να υπάγεται στο ΣΣΕΕ, η προσφεύγουσα έτυχε χειρότερης μεταχείρισης απ' ό,τι αν είχε γίνει έκτακτη, αντί για μόνιμη υπάλληλος, ή αν είχε παραμείνει συμβασιούχος υπάλληλος. Επιπλέον, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι το Κοινοβούλιο, εδώ και πέντε και πλέον έτη, έχει υιοθετήσει την ίδια ερμηνεία με τη δική της όσον αφορά το άρθρο 21, το άρθρο 22, παράγραφος 1, και το άρθρο 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ.

76 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, αμφισβητεί τα ανωτέρω επιχειρήματα.

77 Συναφώς, όσον αφορά τη συγκρισιμότητα των καταστάσεων, το Δικαστήριο έχει επισημάνει ότι ο ΚΥΚ και το ΚΛΠ θεσπίζουν κοινό συνταξιοδοτικό σύστημα για τους μονίμους υπαλλήλους και για το λοιπό προσωπικό, ήτοι το ΣΣΕΕ. Συγκεκριμένα, λαμβανομένης υπόψη της παραπομπής του άρθρου 39, παράγραφος 1, καθώς και του άρθρου 109, παράγραφος 1, του ΚΛΠ στις προϋποθέσεις του κεφαλαίου 3 του τίτλου V του ΚΥΚ, οι έκτακτοι και οι συμβασιούχοι υπάλληλοι συμβάλλουν επίσης, υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 83, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, στη χρηματοδότηση του εν λόγω συνταξιοδοτικού συστήματος (πρβλ. απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 2022, Picard κατά Επιτροπής, C-366/21 P, EU:C:2022:984, σκέψεις 77 και 78).

78 Ωστόσο, το Δικαστήριο επισήμανε επίσης ότι μεταξύ των μονίμων υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού υπήρχαν διαφορές (πρβλ. απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 2022, Picard κατά Επιτροπής, C-366/21 P, EU:C:2022:984, σκέψη 69).

79 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι οι μόνιμοι υπάλληλοι έχουν, κατ' αρχήν, τη βεβαιότητα ότι μπορούν να παραμείνουν στην υπηρεσία της Ένωσης μέχρι την ηλικία συνταξιοδότησης. Μόνο σε εξαιρετικές περιστάσεις, όπως η άδεια για προσωπικούς λόγους, εφόσον λαμβάνεται στο τέλος της σταδιοδρομίας, η θέση σε άδεια προς το συμφέρον της υπηρεσίας, η οικειοθελής παραίτηση, η υποχρεωτική παραίτηση, η απομάκρυνση από τη θέση προς το συμφέρον της υπηρεσίας, η απόλυση λόγω επαγγελματικής ανεπάρκειας, η παύση, ο θάνατος και η αυτοδίκαιη συνταξιοδότηση λόγω μόνιμης αναπηρίας, τα καθήκοντά τους παύουν πριν από τη συμπλήρωση της ηλικίας συνταξιοδότησης (άρθρα 40, 42γ, 47 έως 51 και 53 του ΚΥΚ, καθώς και άρθρο 9, παράγραφος 1, στοιχείο η', του παραρτήματος IX του ΚΥΚ).

80 Αντιθέτως, και όπως αναγνωρίζει η ίδια η προσφεύγουσα, οι μη μόνιμοι υπάλληλοι δεν έχουν, κατά κανόνα, τέτοια σταθερότητα ως προς την απασχόληση. Πράγματι, κατά πάγια νομολογία, η διάρκεια της σχέσης εργασίας μεταξύ ενός θεσμικού οργάνου και ενός μη μονίμου υπαλλήλου ο οποίος προσλαμβάνεται για ορισμένο χρόνο διέπεται ακριβώς από τους όρους που προβλέπει η συναφθείσα μεταξύ των μερών σύμβαση. Επιπλέον, η Διοίκηση διαθέτει ευρεία διακριτική ευχέρεια ως προς την ανανέωση ή μη της συμβάσεως (πρβλ. απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2022, SU/AEAPP, T-296/21, EU:T:2022:808, σκέψη 49 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Ως εκ τούτου, μόνον η σύναψη συμβάσεως αορίστου χρόνου δημιουργεί έναν πιο σταθερό και χωρίς χρονικό περιορισμό δεσμό μεταξύ του θεσμικού οργάνου και του οικείου υπαλλήλου (πρβλ. απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 2022, QM κατά Europol, T-164/21, EU:T:2022:695, σκέψη 83 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

81 Επιπλέον, λαμβανομένης υπόψη της γενικώς μεγαλύτερης διάρκειας υπηρεσίας τους στην Ένωση, αλλά και λόγω των αυτόματων προαγωγών κατά κλιμάκιο και των βαθμολογικών προαγωγών τους, οι μόνιμοι υπάλληλοι φθάνουν, στο τέλος της σταδιοδρομίας τους, σε υψηλότερους, συνήθως, βαθμούς και κλιμάκια απ' ότι τα μέλη του λοιπού προσωπικού. Αυτή η υψηλότερη κατάταξη της οποίας συνήθως τυγχάνουν οι μόνιμοι υπάλληλοι συνοδεύεται από υψηλότερες αποδοχές σε σχέση με εκείνες τις οποίες λαμβάνει η πλειονότητα των μελών του λοιπού προσωπικού, δεδομένου ότι οι αποδοχές αυτές σχετίζονται άμεσα με τον βαθμό και το κλιμάκιο.

82 Το τελευταίο σημείο είναι καθοριστικό στην προκειμένη περίπτωση, δεδομένου ότι, στο πλαίσιο του υπολογισμού του ποσού της συντάξεως αρχαιότητας του υπαλλήλου ή του μέλους του λοιπού προσωπικού, λαμβάνεται υπόψη μόνον ο τελευταίος βασικός μισθός του (βλ. σκέψεις 4 έως 16 ανωτέρω).

83 Επιπλέον, το ύψος της συντάξεως αρχαιότητας δεν εξαρτάται αποκλειστικώς από τον τελευταίο βασικό μισθό. Το ύψος αυτό εξαρτάται επίσης από τη διάρκεια της υπηρεσίας του μονίμου υπαλλήλου ή του μέλους του λοιπού προσωπικού, δεδομένου ότι, για κάθε έτος υπηρεσίας, αποκτά 1,8 %, 1,9 % ή 2 % του τελευταίου βασικού μισθού του (βλ. σκέψεις 4 έως 16 ανωτέρω). Στο μέτρο που, κατά κανόνα, οι μόνιμοι υπάλληλοι έχουν μεγαλύτερη διάρκεια υπηρεσίας από τα μέλη του λοιπού προσωπικού, αποκτούν αυτομάτως περισσότερα έτη συντάξιμης υπηρεσίας από τους τελευταίους.

84 Λαμβανομένων υπόψη των αντικειμενικών αυτών διαφορών, και όπως υποστηρίζουν η Επιτροπή, το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, ο συνολικός αντίκτυπος των μεταρρυθμίσεων του 2004 και του 2014 στον προϋπολογισμό της Ένωσης είναι κατ' ανάγκην μεγαλύτερος όσον αφορά τις συντάξεις των μονίμων υπαλλήλων απ' ό,τι όσον αφορά τις συντάξεις του λοιπού προσωπικού.

85 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο νομοθέτης της Ένωσης μπορούσε, δεδομένου του σκοπού της διατήρησης της αναλογιστικής ισορροπίας του ΣΣΕΕ, ο οποίος προστίθεται στους γενικότερους σκοπούς της δημοσιονομικής πειθαρχίας και της εξυγίανσης των δημόσιων οικονομικών σε μια δυσχερή οικονομική και κοινωνική συγκυρία (βλ. σκέψεις 7 και 8 ανωτέρω), χωρίς να θίγονται τα κεκτημένα δικαιώματα και οι δικαιολογημένες προσδοκίες του εν ενεργεία προσωπικού (προτάσεις του γενιού εισαγγελέα P. Pikamäe στην υπόθεση Picard κατά Επιτροπής, C-366/21 P, EU:C:2022:582, σκέψεις 44 και 51), και λαμβανομένης υπόψη της ευρείας διακριτικής ευχέρειας που διαθέτει, να θεωρήσει ότι οι υπάλληλοι που διορίστηκαν μετά την 1η Μαΐου 2004 ή μετά την 1η Ιανουαρίου 2014 έπρεπε να τύχουν διαφορετικής μεταχείρισης από εκείνη της οποίας θα είχαν τύχει εάν είχαν διατηρήσει, επί τουλάχιστον δέκα έτη, την ιδιότητα του έκτακτοι ή του συμβασιούχου υπαλλήλου.

86 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι οι μόνιμοι υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό συνεισφέρουν μόνον το ένα τρίτο της χρηματοδότησης του ΣΣΕΕ, ενώ η καταβολή των συντάξεων, την οποία εγγυώνται συλλογικώς τα κράτη μέλη, βαρύνει τον προϋπολογισμό της Ένωσης (άρθρο 83, παράγραφοι 1 και 2, του ΚΥΚ). Ως αποτέλεσμα αυτής της δομής χρηματοδότησης του ΣΣΕΕ, η οποία στηρίζεται πρωτίστως στους πόρους που χορηγούνται στην Ένωση από τα κράτη μέλη, τα συμφέροντα των υπαλλήλων που απολαύουν του ειδικού καθεστώτος του άρθρου 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ δεν μπορούν να συνεκτιμηθούν χωρίς να λαμβάνεται πλήρως υπόψη ότι τα κράτη μέλη υποχρεώθηκαν να λάβουν δραστικά μέτρα για να αντιμετωπίσουν τις μακροχρόνιες συνέπειες μιας βαθιάς οικονομικής και χρηματοπιστωτικής κρίσης (αιτιολογική σκέψη 13 του κανονισμού 1023/2013). Επιπλέον, η αναλογιστική ισορροπία του ΣΣΕΕ πρέπει, ακριβώς, να λαμβάνει υπόψη μακροπρόθεσμα τις οικονομικές εξελίξεις και τις χρηματοοικονομικές μεταβλητές [πρβλ., και κατ’ αναλογίαν, απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 2017, Arango Jaramillo κ.λπ. κατά ΕΚΤ, T-482/16 RENV, EU:T:2017:901, (μη δημοσιευθείσα), σκέψη 126 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία]. Ως εκ τούτου, σε μια κοινωνία που χαρακτηρίζεται από την αλληλεγγύη, όπως υπογραμμίζει το άρθρο 2 ΣΕΕ (απόφαση της 25ης Φεβρουαρίου 2025, Sąd Rejonowy w Białymstoku και Adoreikė, C-146/23 και C-374/23, EU:C:2025:109, σκέψη 71), και σε ένα πλαίσιο βαθιάς οικονομικής και χρηματοπιστωτικής κρίσης, ο νομοθέτης της Ένωσης μπορούσε, μεταξύ άλλων μέτρων, να θεσπίσει το εν λόγω ειδικό σύστημα προκειμένου να εκφράσει την αλληλεγγύη της ευρωπαϊκής δημόσιας διοίκησης προς τις προσπάθειες που τα κράτη μέλη υποχρεώθηκαν να καταβάλουν στο δικό τους επίπεδο.

87 Εξάλλου, επισημαίνεται ότι οι εισφορές των εκτάκτων και συμβασιούχων υπαλλήλων στο ΣΣΕΕ είναι, κατά κανόνα, χαμηλότερες από εκείνες των μονίμων υπαλλήλων, των οποίων ο βασικός μισθός μπορεί να εξελιχθεί ανάλογα με τη βαθμολογική εξέλιξη και τις προαγωγές κατά κλιμάκιο καθ’ όλη τη διάρκεια της σταδιοδρομίας τους. Ως προς το σημείο αυτό, είναι αληθές ότι το ΣΣΕΕ είναι οργανωμένο με βάση την αρχή της αλληλεγγύης και ότι δεν έχει σχεδιαστεί κατά τρόπον ώστε η σύνταξη που λαμβάνει ένας υπάλληλος ή ένα μέλος του λοιπού προσωπικού να αποτελεί το ακριβές ισοδύναμο των εισφορών του στο σύστημα (βλ. απόφαση της 8ης Νοεμβρίου 2023, ΟΑ κατά Κοινοβουλίου, T-39/22, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2023:709, σκέψη 60 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Πάντως, ο νομοθέτης της Ένωσης μπορούσε να κρίνει, στο πλαίσιο της ευρείας διακριτικής ευχέρειας που διαθέτει και λαμβανομένης υπόψη της αρχής της αλληλεγγύης που διέπει το ΣΣΕΕ, ότι ένα μέλος του λοιπού προσωπικού που διορίστηκε ως μόνιμος υπάλληλος μετά την 1η Μαΐου 2004 ή μετά την 1η Ιανουαρίου 2014 δεν μπορεί να τύχει του ετήσιου συντελεστή κτήσης των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων αρχαιότητας που ίσχυε γι’ αυτόν κατά την περίοδο απασχόλησής του ως έκτακτου ή συμβασιούχου υπαλλήλου, δεδομένου ότι τούτο θα είχε ως συνέπεια να αποκομίσει δυσανάλογα μεγάλο όφελος από την εφαρμογή του υψηλότερου αυτού συντελεστή κατά τον υπολογισμό του ποσού της σύνταξής του βάσει του τελευταίου βασικού μισθού που αντιστοιχεί στον βαθμό στον οποίο είχε καταταγεί πριν από τη συνταξιοδότησή του.

88 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, η διαφορετική μεταχείριση κατά της οποίας βάλλει η προσφεύγουσα δεν είναι προδήλως απρόσφορη υπό το πρίσμα των σκοπών που επιδιώκει ο νομοθέτης της Ένωσης. Η επιλογή αυτή του νομοθέτη της Ένωσης είναι, εξάλλου, σύμφωνη με τις αρχές της δημοσιονομικής πειθαρχίας και της χρηστής δημοσιονομικής διαχείρισης (άρθρα 310 και 317 ΣΛΕΕ), καθώς και με την αρχή της διατήρησης της αναλογιστικής ισορροπίας του ΣΣΕΕ (άρθρο 83α και παράρτημα XII του ΚΥΚ).

89 Η διαφορετική αυτή μεταχείριση δεν είναι ούτε αυθαίρετη.

90 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι διάταξη του ΚΥΚ εισάγει αυθαίρετη διαφοροποίηση μεταξύ μονίμων υπαλλήλων και/ή μελών του λοιπού προσωπικού όταν στηρίζεται σε κριτήριο που εισάγει διακρίσεις και δεν έχει σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό. Σε μια τέτοια περίπτωση, θεωρήσεις αμιγώς δημοσιονομικής ή διοικητικής φύσεως ή πολιτικής προσωπικού δεν μπορούν να αποτελέσουν, αφ' εαυτών, αντικειμενική δικαιολογία για τη διαφορετική μεταχείριση που καθιερώνεται μεταξύ των υπαλλήλων ή/και του λοιπού προσωπικού που βρίσκονται σε συγκρίσιμη κατάσταση (πρβλ. απόφαση της 18ης Απριλίου 2024, Dumitrescu κ.λπ. κατά Επιτροπής και Δικαστηρίου, C-567/22 P έως C-570/22 P, EU:C:2024:336, σκέψεις 79 έως 81, 93 και 94).

91 Εν προκειμένω, αντιθέτως προς το άρθρο 8, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, του οποίου η έλλειψη νομιμότητας διαπιστώθηκε από το Δικαστήριο με την απόφαση της 18ης Απριλίου 2024, Dumitrescu κ.λπ. κατά Επιτροπής και Δικαστηρίου (C-567/22 P έως C-570/22 P, EU:C:2024:336), η διαφορετική μεταχείριση κατά της οποίας βάλλει η προσφεύγουσα δεν στηρίζεται σε ένα κριτήριο εισάγον διακρίσεις, απαγορευόμενο, μεταξύ άλλων, από το άρθρο 21 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά στους αντικειμενικούς λόγους που μνημονεύονται στις σκέψεις 78 έως 84 ανωτέρω.

92 Κατά πάγια νομολογία, μολονότι η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως επιβάλλει να διέπονται από τους ίδιους κανόνες οι διάφορες κατηγορίες προσώπων που απασχολούνται στην Ένωση και βρίσκονται στην ίδια ή σε συγκρίσιμη κατάσταση, εντούτοις, δεν εμποδίζει τον νομοθέτη της Ένωσης να λαμβάνει υπόψη του τις αντικειμενικές διαφορές ως προς τις περιστάσεις ή ως προς την κατάσταση των ενδιαφερομένων (βλ. αποφάσεις της 16ης Οκτωβρίου 1980, Hochstrass κατά Δικαστηρίου, 147/79, EU:C:1980:238, σκέψη 7, και της 3ης Μαΐου 2018, SB κατά EUIPO, T-200/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:244, σκέψη 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

93 Εξάλλου, κατά πάγια επίσης νομολογία, οι υφιστάμενες διαφορές ως προς το καθεστώς των διαφόρων κατηγοριών προσώπων που απασχολούνται στην Ένωση δεν αμφισβητούνται και, επομένως, το γεγονός ότι ορισμένες κατηγορίες προσώπων που απασχολούνται στην Ένωση μπορούν να απολαύουν εγγυήσεων βάσει του ΚΥΚ ή πλεονεκτημάτων κοινωνικής ασφάλισης που δεν παρέχονται σε άλλες κατηγορίες δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά δυσμενή διάκριση (βλ. απόφαση της 12ης Μαρτίου 2020, XB κατά ΕΚΤ, T-484/18, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:90, σκέψη 82 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

94 Το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει επίσης ότι, όπως επισήμανε το Κοινοβούλιο, η διαφοροποίηση μεταξύ μονίμων υπαλλήλων και μελών του λοιπού προσωπικού δεν αποτελεί χαρακτηριστικό ειδικά του άρθρου 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ. Το ΣΣΕΕ, μολονότι είναι κοινό για τους μονίμους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό, δεν είναι, εντούτοις, ομοιόμορφο. Στο πλαίσιο αυτό, αντιθέτως προς τους μονίμους υπαλλήλους, οι έκτακτοι και οι συμβασιούχοι υπάλληλοι μπορούν, σύμφωνα με τα άρθρα 42 και 112 του ΚΛΠ, να ζητήσουν από το όργανο την πραγματοποίηση των πληρωμών που απαιτούνται προκειμένου αυτοί να θεμελιώσουν ή να διατηρήσουν συνταξιοδοτικά δικαιώματα στη χώρα καταγωγής τους. Ομοίως, λαμβανομένου υπόψη του άρθρου 3, στοιχείο δ', του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, όταν ένας συμβασιούχος υπάλληλος γίνεται υπάλληλος ή όταν υπάλληλος γίνεται συμβασιούχος, η μεταβολή αυτή ως προς το καθεστώς μπορεί να οδηγήσει σε μείωση του αριθμού των συντάξιμων ετών που αποκτήθηκαν υπό το προηγούμενο καθεστώς ή σε επιστροφή των τυχόν επιπλέον εισφορών που αντιστοιχούν στη διαφορά μεταξύ του υπολογισμένου αριθμού ετών συντάξιμης υπηρεσίας και του αριθμού ετών πραγματικής υπηρεσίας.

95 Το κριτήριο διαφοροποίησης που αμφισβητείται εν προκειμένω δεν εισάγει, επομένως, διακρίσεις και στηρίζεται σε αντικειμενικούς λόγους, το δε Γενικό Δικαστήριο επισημαίνει ότι, αντιθέτως προς ό,τι έχει κριθεί όσον αφορά το άρθρο 8, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του παραρτήματος VII του ΚΥΚ, το εν λόγω κριτήριο δεν είναι ούτε «άσχετο» ή «στερούμενο οποιασδήποτε σχέσης» με τους επιδιωκόμενους σκοπούς. Με τη θέσπιση του άρθρου 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ ο νομοθέτης θέλησε, σύμφωνα με τους σκοπούς της διατήρησης της αναλογιστικής ισορροπίας του ΣΣΕΕ, της δημοσιονομικής πειθαρχίας και της εξυγίανσης των δημόσιων οικονομικών, να μειώσει τον ετήσιο συντελεστή κτήσης των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων των οικείων μονίμων υπαλλήλων, αποκλειστικώς όσον αφορά την περίοδο υπηρεσίας τους υπό την ιδιότητα αυτή, και να παρατείνει τη διάρκεια της σταδιοδρομίας τους ακριβώς λόγω του ότι η δημοσιονομική επιβάρυνση από τις συντάξεις των μονίμων υπαλλήλων είναι μεγαλύτερη από εκείνη των μελών του λοιπού προσωπικού (βλ. σκέψεις 7, 8 και 84 ανωτέρω).

96 Επιπλέον, έστω και αν το Γενικό Δικαστήριο δεν αποκλείει το ενδεχόμενο, σε ορισμένες ιδιαίτερες περιπτώσεις, ένα μέλος του λοιπού προσωπικού να έχει σταδιοδρομία παρόμοια με εκείνη ενός μονίμου υπαλλήλου όσον αφορά τη διάρκεια, τον βαθμό, τις αποδοχές και τα καθήκοντα, εντούτοις, γεγονός παραμένει ότι αυτό κατά κανόνα δεν συμβαίνει. Κατά πάγια νομολογία, ακόμη και αν η καθιέρωση γενικής και αφηρημένης ρυθμίσεως καταλήγει, σε οριακές καταστάσεις, σε τυχαία άτοπα, δεν μπορεί να κατηγορηθεί ο νομοθέτης ότι κατέφυγε στη δημιουργία κατηγοριών, εφόσον η εν λόγω ρύθμιση δεν εισάγει από τη φύση της διακρίσεις ενόψει του επιδιωκόμενου σκοπού (αποφάσεις της 16ης Οκτωβρίου 1980, Hochstrass κατά Δικαστηρίου, 147/79, EU:C:1980:238, σκέψη 14, και της 15ης Απριλίου 2010, Gualtieri κατά Επιτροπής, C-485/08 P, EU:C:2010:188, σκέψη 81).

97 Επομένως, η διαφορετική μεταχείριση κατά της οποίας βάλλει η προσφεύγουσα όχι μόνο δεν είναι αυθαίρετη, αλλά στηρίζεται σε ένα αντικειμενικό και μη εισάγον διακρίσεις κριτήριο ενώ, επιπλέον, δικαιολογείται από τους σκοπούς της διατήρησης της αναλογιστικής ισορροπίας του ΣΣΕΕ, της δημοσιονομικής πειθαρχίας και της εξυγίανσης των δημόσιων οικονομικών.

98 Επιπροσθέτως, όταν, όπως εν προκειμένω, το κριτήριο διαφοροποίησης δεν εισάγει διάκριση ούτε στερείται οποιασδήποτε σχέσης με τους επιδιωκόμενους σκοπούς, το Δικαστήριο έχει δεχθεί, επί της ουσίας, ότι μέτρα δημοσιονομικού περιορισμού τα οποία πλήττουν τους μόνιμους υπαλλήλους και/ή τα μέλη του λοιπού προσωπικού, ιδίως διά του περιορισμού των παροχών τους, μπορούν να δικαιολογηθούν από τους σκοπούς της δημοσιονομικής πειθαρχίας και της εξυγίανσης των δημόσιων οικονομικών (πρβλ. απόφαση της 18ης Απριλίου 2024, Dumitrescu κ.λπ. κατά Επιτροπής και Δικαστηρίου, C-567/22 P έως C-570/22 P, EU:C:2024:336, σκέψη 81· πρβλ. επίσης, και κατ' αναλογίαν, απόφαση της 25ης Φεβρουαρίου 2025, Sąd Rejonowy w Białymstoku και Adoreikė, C-146/23 και C-374/23, EU:C:2025:109, σκέψεις 67, 69 και 71).

99 Επιπλέον, από τις διατάξεις του άρθρου 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ δεν μπορεί να συναχθεί καμία αυθαίρετη ή προδήλως απρόσφορη διαφοροποίηση σε σχέση με τον επιδιωκόμενο από τον νομοθέτη της Ένωσης σκοπό ο οποίος συνίσταται στη διαφύλαξη των κεκτημένων δικαιωμάτων και των δικαιολογημένων προσδοκιών των οικείων υπαλλήλων, δεδομένου ότι τα κεκτημένα δικαιώματά τους και οι δικαιολογημένες προσδοκίες τους, όπως και εκείνα των λοιπών μελών του προσωπικού που ήταν εν ενεργεία την 1η Μαΐου 2004 ή την 1η Ιανουαρίου 2014, γίνονται σεβαστά.

100 Πράγματι, τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα, τα οποία απέκτησαν κατά τη διάρκεια της απασχόλησής τους ως μελών του λοιπού προσωπικού, εξακολουθούν να διατηρούνται. Επιπλέον, όπως είναι λογικό, πριν από τον διορισμό τους, δεν είχαν ακόμη αποκτήσει συνταξιοδοτικά δικαιώματα ως υπάλληλοι. Μόνον από την ημερομηνία διορισμού τους απέκτησαν οι εν λόγω υπάλληλοι συνταξιοδοτικά δικαιώματα υπό την ιδιότητά τους αυτή.

101 Εξάλλου, όταν ήταν ακόμη μέλη του λοιπού προσωπικού, δεν είχαν λάβει καμία συγκεκριμένη και ανεπιφύλακτη διαβεβαίωση ότι, σε περίπτωση που επέλεγαν να γίνουν μόνιμοι υπάλληλοι, ο ετήσιος συντελεστής κτήσης των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων τους και η ηλικία συνταξιοδότησής τους θα παρέμεναν αμετάβλητα.

102 Πέραν του ότι, όπως και στην περίπτωση των λοιπών μελών του προσωπικού που βρίσκονταν εν ενεργεία την 1η Μαΐου 2004 ή την 1η Ιανουαρίου 2014, τα κεκτημένα δικαιώματά τους και οι δικαιολογημένες προσδοκίες τους γίνονται σεβαστά, το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ακόμη ότι, κατά το άρθρο 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ, η αύξηση της ηλικίας συνταξιοδότησης των οικείων υπαλλήλων αντισταθμίζεται οικονομικά με αναλογιστική αναπροσαρμογή των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που απέκτησαν όταν ήταν μέλη του λοιπού προσωπικού. Στην πράξη, ένας συντελεστής μεταξύ 1 και 1,178, ανάλογα με την προσωπική κατάσταση εκάστου των ενδιαφερόμενων μονίμων υπαλλήλων, εφαρμόζεται στα συνταξιοδοτικά δικαιώματα που είχαν αποκτήσει ως μέλη του λοιπού προσωπικού (βλ. σκέψη 17 ανωτέρω), όπως συνέβη και στην περίπτωση της προσφεύγουσας (βλ. σκέψη 34 ανωτέρω). Επομένως, στην πραγματικότητα, τα εν λόγω κεκτημένα δικαιώματα όχι μόνο δεν προσβάλλονται, αλλά διατηρούνται (συντελεστής 1) ή και αυξάνονται (συντελεστής μεγαλύτερος του 1) με την εφαρμογή του ανωτέρω συντελεστή.

103 Εν πάση περιπτώσει, το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι, πριν από τον διορισμό της ως υπαλλήλου, η προσφεύγουσα δεν είχε καμία διαβεβαίωση ότι μπορούσε να λάβει σύνταξη αρχαιότητας, δεδομένου ότι, κατά την ημερομηνία αυτή και αντιθέτως προς ό,τι απαιτεί το άρθρο 77, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ, δεν είχε ακόμη συμπληρώσει δεκαετή υπηρεσία στην Ένωση.

104 Τέλος, ουδεμία επιρροή ασκεί το γεγονός, το οποίο επικαλείται η προσφεύγουσα, ότι το Κοινοβούλιο, εδώ και πέντε και πλέον έτη, έχει υιοθετήσει την ίδια ερμηνεία με εκείνη την οποία αυτή προτείνει όσον αφορά το άρθρο 21, το άρθρο 22, παράγραφος 1, και το άρθρο 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ προς όφελος των μελών του λοιπού προσωπικού που έγιναν μόνιμοι υπάλληλοι. Πράγματι, κατά πάγια νομολογία, η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως πρέπει να συνδυάζεται με την τήρηση της νομιμότητας, σύμφωνα με την οποία κανείς δεν μπορεί να επικαλείται υπέρ αυτού παρανομία που διαπράχθηκε προς όφελος τρίτου (βλ. απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2019, Palo κατά Επιτροπής, T-432/18, EU:T:2019:749, σκέψη 38 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

105 Επομένως, το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου σκέλους του δευτέρου λόγου ακυρώσεως

106 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το άρθρο 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ παραβιάζει την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, καθόσον επιφυλάσσει την ίδια μεταχείριση σε όλα τα μέλη του λοιπού προσωπικού που έγιναν μόνιμοι υπάλληλοι μετά την 1η Μαΐου 2004 ή μετά την 1η Ιανουαρίου 2014, χωρίς να λαμβάνει υπόψη την ενδεχόμενη διακοπή της υπαγωγής τους στο ΣΣΕΕ πριν από τον διορισμό τους. Η κατάσταση, ωστόσο, της προσφεύγουσας δεν μπορεί να

εξομοιωθεί με εκείνη μέλους του λοιπού προσωπικού του οποίου η υπαγωγή στο ΣΣΕΕ είχε διακοπεί και ο οποίος, εν συνεχεία, διορίστηκε μόνιμος υπάλληλος. Πράγματι, η προσφεύγουσα ουδέποτε έπαυσε να υπάγεται στο ΣΣΕΕ.

107 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, αμφισβητεί τα ανωτέρω επιχειρήματα.

108 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως δεν απαιτεί να είναι οι καταστάσεις απολύτως πανομοιότυπες προκειμένου να μπορεί να εφαρμοστεί ίδια μεταχείριση. Απαιτείται μόνο να είναι οι καταστάσεις αυτές παρόμοιες (απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 2020, Coppo Gavazzi κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου T-389/19 έως T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 έωςT-414/19, T-416/19 έως T-418/19, T-420/19 έως T-422/19, T-425/19 à T-427/19, T-429/19 έως T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 έως T-442/19, T-444/19 έως T-446/19, T-448/19, T-450/19 έως T-454/19, T-463/19 και T-465/19, EU:T:2020:494, σκέψη 257).

109 Λαμβανομένων υπόψη του αντικειμένου του άρθρου 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ και των επιδιωκόμενων από τον νομοθέτη της Ένωσης σκοπών, όλοι οι υπάλληλοι στους οποίους αναφέρεται το εν λόγω άρθρο πρέπει να θεωρηθούν ότι βρίσκονται σε συγκρίσιμη κατάσταση, δεδομένου ότι όλοι ήταν προηγουμένως μέλη του λοιπού προσωπικού και ότι όλοι διορίστηκαν μετά την 1η Μαΐου 2004 ή μετά την 1η Ιανουαρίου 2014.

110 Αντιθέτως, κατά την εξέταση της συγκρισιμότητας των αντίστοιχων καταστάσεών τους δεν έχει σημασία αν η υπαγωγή των εν λόγω υπαλλήλων στο ΣΣΕΕ διακόπηκε ή όχι πριν από τον διορισμό τους. Πράγματι, η περίσταση αυτή αφορά την περίοδο απασχόλησής τους ως μελών του λοιπού προσωπικού, ενώ η εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 28 του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ εξαρτάται από τον διορισμό τους ως μονίμων υπαλλήλων. Επομένως, στην πράξη, η περίσταση αυτή σημαίνει, το πολύ, ότι υπάλληλος του οποίου η υπαγωγή και, συνακόλουθα, η καταβολή των εισφορών στο ΣΣΕΕ διακόπηκε πριν από τον διορισμό του θα μετρήσει λιγότερα συντάξιμα έτη, όσον αφορά την περίοδο απασχόλησής του ως μέλους του λοιπού προσωπικού και μόνον, απ' ό,τι θα είχε αν δεν είχε υπάρξει τέτοια διακοπή.

111 Εξάλλου, όσον αφορά την προστασία των κεκτημένων δικαιωμάτων τους, τα μέλη του λοιπού προσωπικού που έγιναν μόνιμοι υπάλληλοι μετά τη διακοπή της υπαγωγής τους στο ΣΣΕΕ και τα μέλη του λοιπού προσωπικού που έγιναν μόνιμοι υπάλληλοι χωρίς διακοπή της υπαγωγής αυτής βρίσκονται σε συγκρίσιμη κατάσταση. Πράγματι, σε αμφότερες τις περιπτώσεις, τα εν λόγω μέλη του λοιπού προσωπικού κατέβαλαν εισφορές στο ΣΣΕΕ με την προοπτική να επιτύχουν την εφαρμογή χαμηλότερης ηλικίας συνταξιοδότησης από εκείνη η οποία θα ισχύσει τελικώς για αυτούς. Επομένως, τα κεκτημένα δικαιώματά τους είναι της ίδιας φύσεως και διαφέρει μόνον ο αριθμός των συντάξιμων ετών που θα έχει αποκτήσει ο καθένας από αυτούς. Ως εκ τούτου, τα μέλη του λοιπού προσωπικού που κατέστησαν μόνιμοι υπάλληλοι πρέπει να μπορούν να τύχουν αναλογιστικής αναπροσαρμογής ανεξαρτήτως του αν του διορισμού τους ως μονίμων υπαλλήλων είχε προηγηθεί διακοπή της υπαγωγής τους στο ΣΣΕΕ.

112 Ομοίως, όσον αφορά τις δικαιολογημένες προσδοκίες τους, τα μέλη του λοιπού προσωπικού που έγιναν μόνιμοι υπάλληλοι μετά τη διακοπή της υπαγωγής τους στο ΣΣΕΕ και τα μέλη του λοιπού προσωπικού που έγιναν μόνιμοι υπάλληλοι χωρίς διακοπή της υπαγωγής τους στο εν λόγω σύστημα βρίσκονται σε συγκρίσιμη κατάσταση. Πράγματι, δεδομένου ότι έγιναν υπάλληλοι μετά την 1η Μαΐου 2004 ή μετά την 1η Ιανουαρίου 2014, δεν μπορούσαν δικαιολογημένα να προσδοκούν ότι το άρθρο 21 και το άρθρο 22, παράγραφος 1, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ

θα εφαρμόζονταν στην περίπτωση τους αμέσως μετά τον διορισμό τους, δεδομένου ότι τα δύο αυτά άρθρα περιέχουν μεταβατικά μέτρα που αποσκοπούν αποκλειστικώς στη διαφύλαξη των κεκτημένων δικαιωμάτων και των δικαιολογημένων προσδοκιών που υφίσταντο πριν από την έναρξη ισχύος της μεταρρυθμίσεως του 2004 ή της μεταρρυθμίσεως του 2014.

113 Εν πάση περιπτώσει, όπως ήδη εκτέθηκε στο πλαίσιο της εξέτασης του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο διαρκής ή μη χαρακτήρας της υπαγωγής στο ΣΣΕΕ δεν αποτελεί το μοναδικό κριτήριο για τον προσδιορισμό των δικαιούχων των διαφόρων μεταβατικών ρυθμίσεων του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ (βλ. σκέψεις 63 και 64 ανωτέρω).

114 Επομένως, η ομοιόμορφη μεταχείριση κατά της οποίας βάλλει η προσφεύγουσα δεν παραβιάζει την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, δεδομένου ότι εφαρμόζεται σε κατηγορίες προσώπων που βρίσκονται σε συγκρίσιμη κατάσταση.

115 Υπό τις συνθήκες αυτές, το δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

116 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως και, κατά συνέπεια, η προσφυγή στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

117 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το αίτημα της Επιτροπής.

118 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα θεσμικά όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους. Επομένως, το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο φέρουν, έκαστο, τα δικαστικά έξοδά του.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Η CR φέρει τα δικαστικά έξοδά της καθώς και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή.

3) Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης φέρουν, έκαστο, τα δικαστικά έξοδά του.

Svenningsen Mac Eochaidh Laitenberger

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 2 Ιουλίου 2025.

(υπογραφές)